

Publicerad 2007-04-06 20:14 av LillaL

En gång i tiden fanns en röst inom mig som egentligen inte borde funnits där, som var svår att bli av med, svår att leva utan, men som jag var tvungen att befria mig från...

En sorts frihet

Krossa mig inifrån

och låtsas som om du aldrig funnits till.

Lämna mig här i en värld

full av skuggor

som fäller krokben

och stampar på foten.

Jag snubblar i ensamhet

på stigen som inteledernågonstans.

Lämna mig inte!

Visa var jag ska sätta fötterna

för att gå rätt.

Hitta utvägen

från rispande trädgrenar

mot hy som aldrig sett ljus.

Blodrött mot benvitt

på seniga ben.

Underifrån gnager marken

mot trötta fötter

som springer.

Snabbt snabbt.

Utan att se ljus.

Förvirrad av mörkret

och inget att hålla i.

Var är du?

Jag kunde ju hålla i dig.

Luta mig mot tryggheten.

Veta varför jag finns till.

Men nu

har du lämnat mig,

förvirrad i verkligheten

som alla andra lever.

Men jag,

har tappat min verklighet.

Andra har slagit den bort

från mig.

Jag får inte vara den jag var

för det är fel.

Därför är jag lämnad att ensam
springa på stigen i ett virrvarr av
känslor och mörka moln som aldrig kommer ljusna.
Ett liv som aldrig kommer klarna.
Jag klarar mig inte utan dig,
hör du det?
Ta mig tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LillaL med Poeter.se id #15389 innehar upphovsrätten